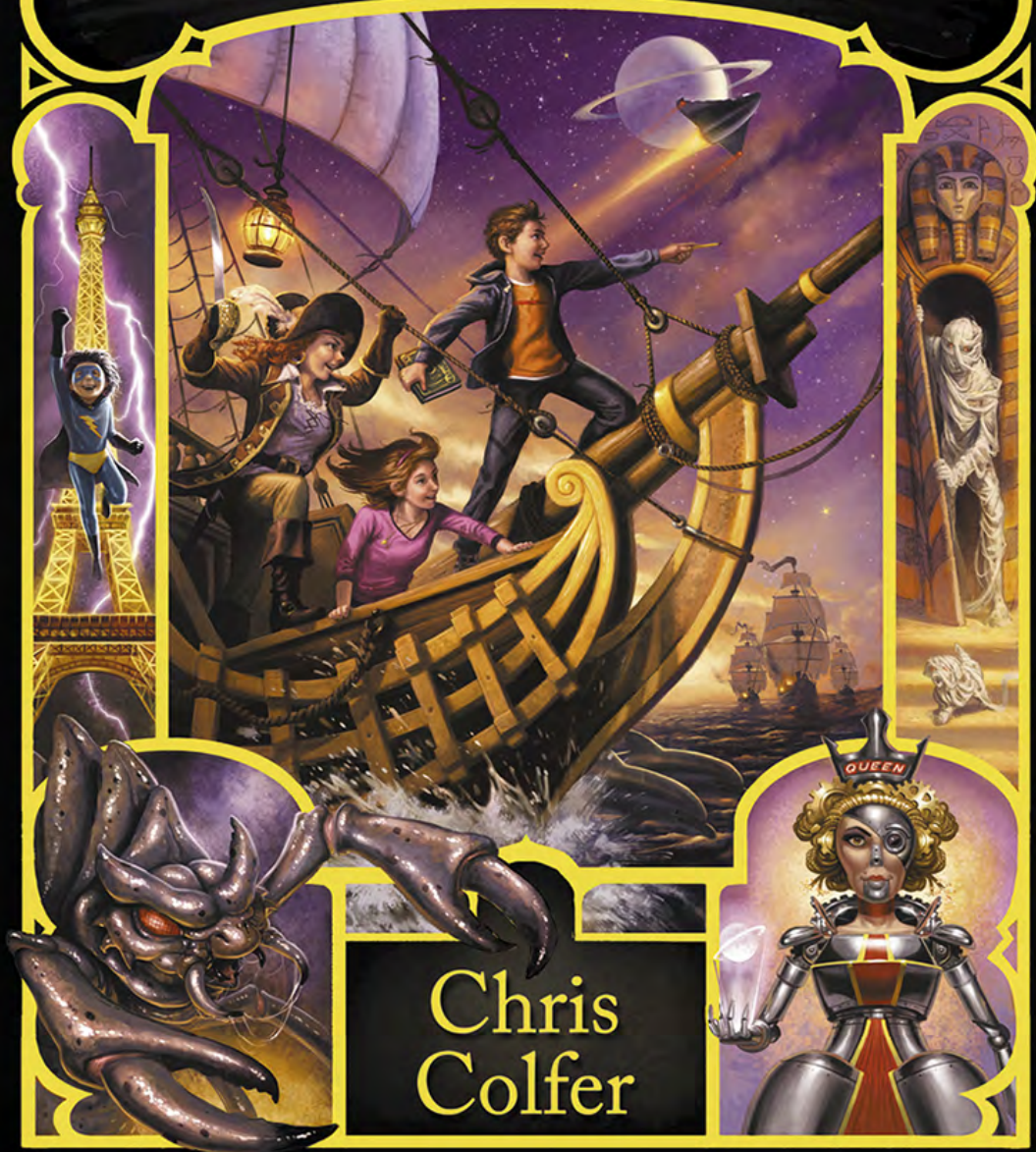

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Země příběhů

NA VLNÁCH FANTAZIE

Země příběhů – Na vlnách fantazie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chris Colfer
Země příběhů – Na vlnách fantazie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Země příběhů

NA VLNÁCH FANTAZIE

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

 FRAGMENT

Copyright © 2016 by Christopher Colfer
Jacket and interior art copyright © 2016 by Brandon Dorman
České vydání © Albatros Media a.s., 2018
Translation © Veronika Volhejnová, 2018

ISBN e-knihy 978-80-253-4030-1
ISBN tištěné knihy 978-80-253-3935-0

Willovi

za to, že celé hodiny hraje Jak je to správně?,
Co je větší legrace?, Jste chytřejší než páťák?

a jiné interaktivní hry, zatímco já píšu.

Díky, že jsi moje tajná zbraň.

„Spisovatel je celý svět v jedné osobě.“

Victor Hugo

PROLOG

OBLÍBENÝ STUDENT

Rada Sjednoceného školského obvodu Willow Crest se s milovanou ředitelkou loučila ve velkém stylu. Velký sál komunitního centra byl elegantně vyzdobený a po seniorském bingu, které se tu hrálo včera večer, nezbylo ani stopy. Na stolech byly krajkové ubrusy, květinová aranžmá a elektrické svíčky, na každém místě ležel zlatý talíř a víc příborů, než aby se v nich hosté vyznali.

Učitelé, poradci, údržbáři, kuchařky a bývalí studenti se dostavili ve velkém počtu, aby se rozloučili a popřáli ředitelce hodně štěstí. Rozloučení bylo jednou z nejvznešenějších akcí, na jakých kdo z nich kdy byl. Jenže ta, na jejíž počest se to celé konalo, se

rozhlédlá po té spoustě vážných tváří a připadalo jí to spíš jako pohřeb než jako oslava.

Nově jmenovaný okresní inspektor poklepal lžičkou na skleničku a místnost ztichla.

„Můžu požádat o chvilku pozornosti, prosím?“ řekl do mikrofonu. „Dobrý večer všem, jmenuju se doktor Brian Mitchell. Jak víte, sešli jsme se tu, abychom oslavili jednoho z nejlepších pedagogů, jaké kdy Sjednocený školský obvod Willow Crest měl tu čest zaměstnávat, paní Evelyn Petersovou.“

Následoval vřelý potlesk. Na paní Petersovou, která seděla v čele stolu vedle pana Mitchella, se obrátilo jasné světlo reflektoru. Usmívala se a mávala na hosty, v duchu si ale přála, aby na tuhle akci nebyla nikdy přistoupila. Pozornost a komplimenty kolegů ji vždycky uváděly do rozpaků, a tohle byl teprve začátek.

„Byl jsem požádán, abych o paní Petersové řekl pár slov, a musím přiznat, že z toho mám strach,“ pokračoval doktor Mitchell. „Je celkem jedno, co řeknu, protože vím, že místo aby si chválu užila, bude v mé řeči hledat gramatické chyby.“

Přítomní se zasmáli a také paní Petersová se zahihňala do ubrousku. Kdo ji znal, věděl, že to je pravda.

„Je snadné říct, že někdo dělá dobře svou práci, ale já vím jistě, že Evelyn Petersová je *neuvěřitelná* pedagožka,“ pokračoval doktor Mitchell. „Skoro před třemi desítkami let, dávno předtím, než se stala ředitelkou, mě učila v šesté třídě základní školy Willow Crest. Než jsem se setkal s ní, měl jsem dost obtížné dětství. Když mi bylo deset, byli oba moji rodiče ve vězení a mě si mezi sebou předávaly pěstounské rodiny. Přišel jsem do třídy paní Petersové a sotva jsem uměl číst. Ale díky ní jsem na konci toho roku četl Dickense a Melvilla.“

Mnoho hostů zatleskalo – většina z nich prožila podobné příběhy, nebo byla jejich svědkem. Paní Petersová se začervenala.

„Zpočátku jsme spolu moc nevycházeli,“ pokračoval doktor Mitchell. „Byla na mě přísnější než kdokoli před ní. Dávala mi úkoly navíc a nutila mě, abych zůstal po vyučování ve škole a četl jí nahlas. V jedné chvíli už jsem toho měl tak plné zuby, až jsem jí vyhrožoval, že jí posprejuju celý dům, jestli toho nenechá. Druhý den mi donesla barevný sprej a kartičku se svou adresou a řekla: ‚Je mi jedno, co tam napíšeš, ale ať je to gramaticky správně.‘“

Celá síň se rozchechtala. Hosté se podívali po paní Petersové, jestli je to pravda, a ona rozpačitě kývla.

„Paní Petersová mě naučila mnohem víc než jen číst,“ mluvil dál doktor Mitchell a už se mu začínal chvět hlas. „Naučila mě, jak důležitý je soucit a trpělivost. Byla to jediná učitelka, u které jsem cítil, že jí záleží právě tolik na mně jako na mých známkách. Díky ní mi učení začalo připadat zajímavé a rozhodl jsem se sám stát pedagogem. Je nám velice líto, že odchází, ale všichni víme, že kdyby místo o důchod požádala o místo inspektora, já bych ho *nikdy* nedostal.“

Paní Petersová si otřela brýle, aby si hosté nevšimli, že má v očích slzy. Nebýt téhle recepce, možná by sama sobě nikdy nepřiznala, kolik životů vlastně změnila.

„A teď prosím spolu se mnou připijte,“ řekl doktor Mitchell a zvedl sklenku, „na Evelyn Petersovou. Děkujeme vám, že jste nás všechny inspirovala a učila. Sjedený školský obvod Willow Crest už bez vás nikdy nebude jako dřív.“

Celý sál pozvedl sklenky a paní Petersové připil. Potom s pozvednutou sklenkou přistoupila k mikrofonu sama ředitelka.

„Teď prosím dovoluje pár slov mně,“ začala. „Můj zemřelý manžel byl také učitel a dal mi nejlepší radu, jakou může jeden pedagog dát druhému. A já bych ji teď ráda předala vám, pro případ, že je tohle moje poslední šance.“

Celá síň ji pozorně poslouchala, zvláště učitelé.

„My učitelé se nesmíme snažit ze svých studentů udělat takové lidi, *jaké bychom z nich rádi měli*, ale musíme se snažit je podporit, aby se z nich stali lidé, *jakými být mají*. Nezapomínejte, že povzbuzení, které studenti uslyší od nás, může být to jediné, kterého se jim kdy dostane, a tak jím nešetřete. Po pětadvaceti letech výuky na základní škole a po mém krátkém ředitelském období vás můžu ujistit, že můj manžel měl naprostou pravdu. A protože lepší ponaučení vám už dát nemůžu, řeknu ještě naposledy v životě – *konec hodiny*.“

Po jejích posledních slovech celý sál vstal a roztleskal se. Po chvílce se paní Petersová pokusila hosty přimět, aby si zase sedli, ale tím potlesk jen zesílil.

Pak ztlumili světla a spustili projekční plátno. Na něj se začaly promítat skupinové fotografie jednotlivých tříd paní Petersové, počínaje úplně prvními šestáky z doby skoro před třiceti lety. Bývalí studenti se smáli svým jedenácti- a dvanáctiletým fotkám a směšným účesům a oblečení, které kdysi nosívali. Nejnápadnější však bylo, jak málo se měnila paní Petersová. Na každé fotografii měla stále týž účes, brýle a květované šaty. Bylo to, jako kdyby se pro ni zastavil čas, jako by se měnil jen svět kolem ní.

Fotografie dojaly paní Petersovou víc než cokoli jiného. Bylo to jako listovat rodinným albem. Ke každé tváři, kterou viděla, dokázala přiřadit jméno. S většinou studentů se stýkala dodnes, nebo aspoň věděla, co s nimi je, bylo ale několik takových, s kterými ztratila kontakt docela. Bylo to bolestné, když se některé dítě, s nímž měla blízký vztah, prostě vypařilo.

Paní Petersová vlastní děti neměla, rodinu jí nahrazovali žáci. Doufala, že jsou všichni zdraví a šťastní, ať jsou kde, jsou, a že našli někoho, kdo jim bude rádcem a oporou, když to už nemůže být ona.

„*Evelyn?*“ zašeptal doktor Mitchell.

Paní Petersové bylo pořád ještě divné, že jí bývalý žák říká křestním jménem – i když je to dnes inspektor.

„Ano, doktore Michelle?“ odpověděla také šeptem.

„Měla jste někdy nejoblíbenějšího studenta?“ zeptal se s úsměvem. „Já vím, že se to nemá, ale je nějaké konkrétní dítě, které pro vás znamenalo víc než jiné? Samozřejmě kromě mě.“

Paní Petersovou nikdy nenapadlo o něčem takovém uvažovat. Za svůj život učila víc než pět set žáků a každého si z různých důvodů pamatovala, ale nikdy ji nenapadlo vybrat z nich nejoblíbenějšího.

„Určitě jsem měla z některých větší radost než z jiných, ale nejoblíbenější – ne, takhle jsem nikdy neuvažovala,“ odpověděla. „To bych je musela posuzovat, a já měla vždycky dojem, že posuzovat dítě je jako posuzovat nedokončený obraz. Každé dítě do školy přichází se svými vlastními překážkami a obtížemi, které musí překonávat, ať už jde o chování, nebo o učení. Úkolem učitele je zjistit, jaké ty překážky jsou, a pomoci mu s nimi, ale nikdy mu je nepředhazovat.“

Takhle o tom doktor Mitchell nikdy neuvažoval. Dokonce i jako dospělý se pořád měl od paní Petersové čemu přiučit.

„Sice jsem inspektor, ale pořád budu váš žák,“ řekl.

„Ale pane doktore,“ zasmála se. „Ve škole života jsme žáci všichni.“

Paní Petersová považovala za nejlepší na položenou otázku neodpovědět, v duchu si ale uvědomila, že to, co řekla, není pravda. Na plátně se objevila její poslední šestá třída, kterou učila před třemi roky. Přejela pohledem po svých bývalých studentech a zastavila se na dvou obličejích, dvojčatech Alex a Connerovi Baileyových.

Alex měla vlasy úpravně sčesané pod růžovou čelenkou a tiskla k sobě hromádku knížek. Usmívala se od ucha k uchu, protože školu milovala. Její bratr měl napuclé oči a ústa trochu

pootevřená. Vypadalo to, že se právě probral ze spaní a nemá tušení o tom, že se fotografuje.

Paní Petersová se zasmála, protože vypadali přesně tak, jak si je pamatovala, a ten obrázek jí připomněl, jak moc se jí po nich stýská.

Oba sourozenci Baileyovi nečekaně přestoupili na jinou školu dřív, než se paní Petersová měla šanci s nimi rozloučit. Alex se přestěhovala ke své babičce do Vermontu v polovině sedmé třídy a příští rok ji následoval i Conner. Jejich matka žila stále ještě tady, ujistila ji však, že u babičky se jim daří líp.

Pokud paní Petersová věděla, Alex začala chodit do školy pro zvlášť nadané děti. Pořád ještě ale nechápala, proč tam za ní odešel i Conner.

Rok předtím, než se Conner odstěhoval, utekl ještě s jednou studentkou, Bree Campbellovou, ze školního výletu do Evropy. Ani jednomu z nich to nebylo podobné, jejich školní záznamy byly do té doby bezvadné. Kdyby byl Conner zůstal ve zdejší škole, byl by samozřejmě náležitě potrestán, stejně jako byla potrestána Bree, přesto si paní Petersová nemyslela, že by to byl dostatečný důvod k přestupu.

Celá ta situace byla velice podezřelá a pro paní Petersovou i osobně zneklidňující. Conner v sobě právě objevil spisovatelský talent a poprvé ve škole exceloval. Paní Petersová doufala, že ať je kde je, našel tam někoho jiného, kdo by ho povzbuzoval. Pro ni nebylo na světě nic horšího než nevyužitý potenciál žáka.

Promítání skončilo a začaly se podávat dezerty. Po dalších snad deseti chvalořečích bývalých studentů dospěl večer konečně k závěru.

Paní Petersová naložila do auta horu přání na rozloučenou a náruč kytic. Těšila se už na klidnou noc doma, protože si po dlouhém a dojemném večeru potřebovala odpočinout. Cestou

domů to bezmyšlenkovitě vzala kolem základní školy Willow Crest. Z náhlého popudu dupla na brzdu a zaparkovala. Školní budova jí připomněla, že ji čeká ještě jedno rozloučení, než skutečně odejde na odpočinek.

Prohrábla velkou kabelku a našla klíč ke své někdejší třídě. Naštěstí se zámky neměnily, a tak bez potíží vešla do třídy B6. Ale místo aby ji zalila vlna nostalgie, jak čekala, ztemnělou místnost skoro nepoznala.

Současná učitelka si ji vyzdobila docela jinak, než jak to bývalo za časů paní Petersové. Lavice byly rozestavěné po skupinkách, ne v řadách. Kolem stěn, kde dřív stály poličky plné encyklopedií a slovníků, byly teď počítače a tablety. Portréty světově známých spisovatelů a vědců nahradily plakáty celebrit s oblíbenými knihami v rukou, a paní Petersová by nedala ruku do ohně za to, že je ti lidé vážně četli.

Cítila se jako herec, který vstoupil na cizí jeviště. Připadalo jí neuvěřitelné, jak moc se třída může změnit za tak krátkou dobu. Jediné, co zůstalo stejné, byla katedra, která stála přesně na tom místě, kde ji paní Petersová měla pětadvacet let. Sedla si k ní a rozhlédla se po třídě – byl to sladkobolný pocit.

Doufala, že změny vypovídají jen o vkusu nové učitelky. Doufala, že se v téhle třídě předávají žákům stále stejné morální hodnoty. Doufala, že nová technika je podpoří, místo aby je nahradila lacinou ideologií. Ale nejvíc ze všeho doufala, že nové učitelce záleží na učení tolik jako jí.

Než ale stačila podlehnout depresi, připomněla si, že by jí asi bylo hůř, kdyby se tady nic *nezměnilo*. Koneckonců, právě díky pedagogům, jako byla ona, postupuje současná generace k budoucnosti tak hladce.

A teď přišel čas, aby předala pochodeň svým nástupcům. Nečekala jen, že to bude tak těžké.

„Sbohem, třído,“ řekla nahlas. „Bude mi chybět to, co jsme spolu vyučovaly, ale ještě víc to, co jsme se tady samy naučily.“

Právě když vstala od katedry a chystala se odejít, třídou zavanul prudký vítr. Papíry létaly ze zdí a v samém středu se vytvořil vzdušný vír. Temnou místnost ozářilo světlo ostré jako úder blesku a paní Petersová se honem ukryla za katedrou.

Vykoukla a spatřila, že se ve vzduchu zhmotnily dvojce nohy, jedny v teniskách, druhé ve třpytivých střevíčkách.

„Teda, tady je to úplně jiný, než když jsme byli v šestý třídě,“ pronesl známý hlas mladého muže. „Týjo, jak to, že oni mají počítače a my jsme neměli? To bych určitě tak často neusínal.“

„To víš, časy se mění,“ odpověděl jiný povědomý hlas, tentokrát hlas mladé ženy. „Já si myslím, že to nepotrvá tak dlouho a školy se přestanou stavět docela. Každý bude mít svůj počítač nebo něco a bude připojený z domova. Umíš si představit něco horšího?“

„Hele, neřeš to, jedna krize stačí,“ prohlásil mladík. „Ty se rozhlídni kolem těch počítačů a já kouknu do kartotéky. Ty moje povídky tady musejí někde být.“

Každý z nich se rozběhl do jiného rohu místnosti. Paní Petersová věděla, že ty hlasy slyšela mockrát, nedokázala k nim ale přiřadit tváře.

„Když nebyly v její bývalé kanceláři, proč myslíš, že budou tady?“ zeptala se dívka.

„Je to jediný místo, kde jsme nehledali,“ řekl on. „Učitelé jsou sentimentální – třeba je dala do časový schránky nebo tak. Prostě se chci nejdřív podívat všude, než se jí vloupáme do domu.“

Paní Petersová to už nevydržela. Pomalinku se zvedla a vykukla nad katedru. A jen vetřelce identifikovala, zajíkla se tak nahlas, že oba nadskočili.

„*Pane Bailey! Slečno Baileyová!*“ oslovila je. Obě dvojčata velmi vyrostla za tu dobu, co je paní Petersová neviděla, zvlášť Alex.

Nemohla spustit oči z toho dlouhého nádherného roucha, které měla na sobě. Mělo barvu oblohy a při každém pohybu se třpytilo, jako by bylo z pohádky.

Alex a Conner Baileyovi byli stejně ohromení z toho, že vidí svou někdejší učitelku, jako ona z toho, že vidí je.

„Ehm... dobrý večer, paní Petersová,“ zasmála se nervózně Alex. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Paní Petersová?“ pronesl tázavě Conner. „Co tady děláte tak pozdě?“

Paní Petersová si založila ruce na prsou a zamračila se na ně.

„Právě jsem se chtěla zeptat na totéž,“ řekla. „Jak jste se dostali dovnitř bez klíče? Kde se tu vzalo to světlo a vítr? Má to být nějaký vtíp nebo žertík nebo co?“

Sourozenci se na sebe chvíli mlčky dívali a ani jeden nevěděl, co jí říct. Když Connera nic jiného nenapadlo, začal poskakovat po třídě a mávat rukama, jako když se ve vodě vlní chaluhy.

„Paní učitelko, to se vám jenom zdáá-áá!“ prozpěvoval. „Snědla jste špatný sushi a teď máte zlé sny o bývalých studentech! Odejděte ze třídy, než se změníme v obří školní potřeby!“

Paní Petersová se na ten jeho směšný pokus ošálit ji zamračila tak, že toho Conner rychle nechal.

„Já vím velmi dobře, co dělám, pane Bailey,“ napomenula ho. „Tak vysvětlí mi už někdo z vás, jak jste se objevili tady ve třídě, nebo mám zavolat policii?“

Vysvětlit situaci někomu z Mimosvěta by už pro sourozence vlastně měla být hračka, ale když teď stáli před svou bývalou učitelkou ve své bývalé třídě, měli pocit, jako by jim bylo zase dvanáct. Paní Petersové se nedalo lhát, jenže pravdě nikdy nemůže uvěřit.

„No, my bychom vám to vysvětlili, ale to je hodně dlouhá historie,“ prohlásila Alex.

„Já mám vystudovanou anglickou literaturu – miluji dlouhé příběhy,“ odpověděla paní Petersová.

Najednou se ale přestala tvářit tak přísně. Očíma rejčila od Alex ke Connerovi a zpátky, skoro jako kdyby se jí nechtělo něčemu uvěřit. Jako by sama přišla na to, jak to doopravdy je, a nemohla se z toho vzpamatovat.

„Okamžik,“ zabručela. „Nemá to náhodou něco společného s *pohádkovým světem*?“

Oba sourozenci přesně ve stejné chvíli otevřeli ústa dokořán úžasem. Tohle bylo to poslední, co by od ní čekali. Měli pocit, jako by se ocitli ve filmu, kde se najednou přeskočila celá jedna scéna.

„Ehm... *správně*,“ potvrdil Conner. „Tak to nebylo tak těžký.“

Alex střelila po Connerovi zlým pohledem, přesvědčená, že jí něco zatajil.

„Connere, ty jsi paní Petersové vyprávěl o pohádkovém světě?“ zeptala se.

„Jasně že ne,“ ohradil se Conner. „To asi máma. Nějak musela vysvětlit, proč sem už nechodíme!“

Když se oba zase podívali na paní Petersovou, uviděli v její tváři výraz, jaký tam ještě nikdy nespatriili. Doširoka otevřené oči se jí třpytily a oběma rukama zakrývala široký úsměv. Vypadala jako rozčilená malá holčička.

„Propána,“ vydechla paní Petersová. „Po tolika letech vím, že to byla pravda... Ani netušíte, kolik času jsem strávila úvahami o tom, jestli to byl prostě sen, nebo halucinace, ale vy jste se tu objevili přesně jako tenkrát *ona*... a v šatech, jako byly ty *její*...“

Dvojčata nechápala vůbec nic.

„Co byla pravda?“ zeptal se Conner.

„O *kom* to mluvíte?“ naléhala Alex.

„Když jsem byla malá holčička, ležela jsem v nemocnici se

zápalem plic," vykládala. „Jednou pozdě večer, když měly sestry moc práce u jiných pacientů, se v mém pokoji objevila laskavá žena právě v takovýchhle šatech. Hladila mě po vlasech a celou noc mi četla pohádky, abych se cítila líp. Když odcházela, prosila jsem ji, aby mi řekla, kdo je. Odpověděla, že je Kmotřička víla a že žije v pohádkovém světě.“

Sourozenci nevěřili vlastním uším. Paní Petersovou znali léta, až doteď ale netušili, že ví něco o Zemi příběhů.

„No jo, světy jsou malé," podotkl Conner.

„To byla naše babička," vysvětlila Alex. „Ona a ostatní víly cestovaly do tohoto světa a četly pohádky dětem, které to potřebovaly. Babička říkala, že pohádky dávají dětem naději.“

Paní Petersová usedla za katedru a přitiskla si ruku na srdce.

„A měla pravdu," přitakala. „Když jsem se uzdravila, celý zbytek dětství jsem hltala pohádky. Dokonce jsem se stala učitelkou, abych se o ně mohla podělit s ostatními.“

„Fakt, jo?" vyjekl Conner. „Proto jsme museli psát ty úkoly o pohádkách, když jste nás učila! No to je *meta*!“

„Connere, já vážně nesnáším, když používáš tohle slovo," napomenula ho Alex.

„Já s panem Baileym souhlasím – *to je meta*," zasmála se paní Petersová. „Neumíte si ani představit, jak jsem ráda, že konečně znám pravdu. Vy jste celou tu dobu nežili v jiném státě, byli jste u babičky v pohádkové dimenzi! To vysvětluje ty vaše náhlé změny školy i to, proč o tom vaše matka vždycky mluvila tak neurčitě – a předpokládám, že to mělo co dělat i s tím, jak pan Bailey tak nečekaně opustil třídní výlet do Evropy.“

„Je to tak," kývl rozpačitě Conner. „Přece jenom nejsem mladistvý delikvent!“

„A co vaše babička, jak se má?" zeptala se paní Petersová.

Tvářila se tak šťastně, že se dvojčatům ani nechtělo jí to říct.

„Babička bohužel umřela, asi před rokem,“ oznámila Alex.

„Jo, ale těsně předtím *zabila draka*,“ doplnil pyšně Conner. „Ale to je na dlouhý a ještě delší vypravování. Náš budoucí životopisec bude mít dost co dělat – a teď zrovna nemáme čas to vysvětlovat. Teď jsme sem přišli pro něco hrozně důležitýho.“

„Ano?“

„Pamatujete se, jak jste uložila všechny moje povídky do jedněch desek – že se mi budou hodit, až začnu psát přihlášky na vysokou? Nevíte, kde jsou?“ zeptal se.

„Vy nemáte vlastní kopie?“ podivila se.

„Ne, byly psaný rukou,“ odpověděl Conner. „Už napsat originál byla pěkná dřina. Opisovat to ještě jednou, to by už moje ruka nevydržela.“

„Pane Bailey, jestli máte být spisovatelem, budete se muset naučit zajistit si svou práci –“

„No, to je mi teď už jasný taky,“ souhlasil Conner. „Podívejte, v pohádkovém světě se stala hrozná věc a my potřebujeme ty moje povídky, abychom ho zachránili.“

„Já chápu, že máte asi milion otázek, ale jak už Conner říkal, máme vážně velice málo času,“ dodala Alex. „Jestli o nich víte, prosím, poradte nám. Závisí na nás spousta lidí.“

Podle tónu hlasu a naléhavého pohledu v očích paní Petersová pochopila, že situace je hodně vážná, a tak se dál neptala.

„Máte štěstí,“ řekla. „Mám je u sebe.“

Vytáhla zpod stolu svou tašku a z ní velký rychlovazač. Zalistovala jím a sourozenci viděli, že v něm jsou stovky studentských prací, matematických písemek, rozborů knih, dějepisných testů a výtvarných prací.

„Odcházím do důchodu a dnes jsem tu byla naposledy,“ vysvětlovala paní Petersová. „Vyklízela jsem stůl a našla jsem tohle. Je to moje letitá sbírka studentských prací, na které jsem byla

nejvíc pyšná. Kdykoli jsem zažila nějaký těžký den, zalistovala jsem jimi a ony mě inspirovaly k další vzdělávací práci.“

Dolistovala na konec vazače, otevřela ho a podala Connerovi hromádku papírů popsaných neúhledným rukopisem.

„Tady jsou vaše povídky, pane Bailey.“

Sourozenci si oddechli úlevou. Po dlouhém hledání je konečně mají! Conner se pokusil je od paní Petersové vzít, ale ona je nepustila.

„Dám vám je, jen když mi něco slíbíte,“ řekla.

„Udělá, co budete chtít,“ ujišťovala ji honem Alex.

Conner kývl. „Jo, jak říká ségra!“

Paní Petersová se mu podívala přímo do očí. „Slibte mi, že až tenhle znepokojivý úsek vašeho života skončí, vrátíte se do školy a budete dál psát,“ prohlásila.

Conner čekal něco horšího. „Jo, to slibuju,“ kývl.

„Dobře,“ přitakala. „Svět potřebuje spisovatele, jako jste vy, aby ho inspirovali, pane Bailey. Nepovažujte svoje nadání za samozřejmost a nepromrhejte ho.“

Paní Petersová pustila papíry z ruky a Conner konečně držel svoje povídky. Alex byla vděčná za to, že to šlo tak hladce – byla připravená paní Petersovou znehybnit kouzlem, kdyby nebyla jiná možnost.

„Jsem rád, že jsem se do těch desek dostal,“ podotkl Conner.

„Nikdy jsem si nemyslela, že to řeknu, pane Bailey, ale jestli jsem měla nějakého nejoblíbenějšího studenta, byl byste to asi vy,“ přiznala.

„*Já?*“ užasl Conner. „Ale... ale... *proč?*“

„Ano, *proč?*“ vyhrkla i Alex dřív, než se zarazila.

„Nic proti vám, slečno Baileyová, ale až budu stará a moje vzpomínky zeslábnou, nebudu si pamatovat ty studenty, kteří měli nejlepší známky nebo nejméně absencí,“ vysvětlovala paní Petersová.

„Budu si pamatovat ty, kteří udělali největší pokrok, a váš bratr ušel velký kus cesty od té doby, co mi usínal při hodinách.“

„Neřekl bych, že větší než ostatní,“ namítl Conner.

„To je tím, že nikdo nemá tu výhodu, aby se na sebe mohl podívat očima někoho jiného,“ vysvětlila paní Petersová. „Viděla jsem, jak těžce jste se vyrovnával s otcovou smrtí – ale nedovolil jste si to dlouho. Místo abyste se topil v žalu, bránil jste se smyslem pro humor. Zanedlouho jsem vás musela neustále napomínat kvůli šaškování ve třídě. Následující rok, když jsem se stala ředitelkou, jsem začala mít dojem, že za tím vtípem je i pozoruhodný talent. Nechala jsem si od vaší učitelky poslat ukázkou vašeho tvůrčího psaní a ukázalo se, že jsem to odhadla správně. Vy jste se rozhodl využít tragédii k růstu – a to dokáže jen opravdu silná osobnost.“

Alex se na bratra pyšně usmála. Conner temně zrudl – komplimenty uměl přijímat asi tak dobře jako paní Petersová.

„Fakt, jo?“ zeptal se. „No to asi musím být lepší, než jsem myslel.“

„Byl byste překvapený,“ usmála se paní Petersová. „Z vašeho psaní jsem se dozvěděla hodně i o vás, možná víc, než jste zamýšlel. Je možné, že až se na povídky teď znovu podíváte, něco se o sobě naučíte i vy sám.“

To Connera trochu znervóznilo – kolik toho na sebe prozradil? Když psal, soustředil se jenom na to, aby vypravoval dobrý příběh; nikdy ho nenapadlo, že po sobě mezi řádky nechává otisky prstů. Najednou měl pocit, jako by byl ve sprše a zapomněl zamknout koupelnu.

„Děkuju, paní učitelko,“ řekl. „Jestli vám to k něčemu bude, tak já jsem vás měl taky vždycky rád. Nebýt vás, nikdy by mě nezačalo bavit psaní.“

Paní Petersová byla velice ráda, že na sourozence Baileyovy narážila. Vědomí, že pomohla oběma dvojčatům stát se těmi skvělými a zodpovědnými mladými lidmi, jaké tu teď viděla, byl ten

nejhezčí dar na rozloučenou, jaký mohla dostat. Zastrčila šanon zpátky do tašky a podívala se na hodiny. Nepotěšilo ji, když viděla, že nová učitelka je kýčovitě vyzdobila do podoby slunce.

„Ono už je po půlnoci,“ podotkla. „Jsem úplně vyčerpaná. Omluvte mě, už pojedu –“

Znova se zvedl vítr, blýsklo se a dvojčata zmizela. Paní Petersová se musela smát, protože se tím potvrdilo něco, čemu věřila celým srdcem.

„Studenti,“ řekla nahlas. „Přicházejí a odcházejí neuvěřitelně rychle.“

KAPITOLA PRVNÍ

MASKOVANÉ IMPÉRIUM

Ve vzduchu bylo tolik kouře, že skoro nebylo vidět nebe. Kdykoli ho vymetl silný vítr, rychle ho nahradil nový, z dalšího vypleněného městečka nebo lesního požáru. Během dne vypadalo slunce jako slabá lucerna zářící přes hnědé prostěradlo. Zahlédnout v noci hvězdu začalo být tak vzácné jako zahlédnout meteor.

Pohádkový svět zažil v poslední době mnoho zlého, ale takovéhle to ještě nebylo. Poprvé v historii se zdálo, že *navždycky šťastný konec* už nikdy znova nenastane.

Během jedné jediné noci napadla Zlá západní čarodějnice a její armáda Mžikalů Krásné království a Území trotů. Své

létající opice vyslala terorizovat Říši elfů a Rohové království. Srdcová královna poslala své vojáky-karty do Středového království a pak dál do Východního. Piráti kapitána Háka otrávil Zátokou mořských panen, takže mořské panny musely uprchnout dál do oceánu. *Lebka a hnáty*, létající koráb kapitána Háka, zaútočil na Říši víl. Když byl palác v troskách, vrhl se kapitán na Severní království.

Vojáci a obyvatelé všech království, kteří se předtím spojili a zahnali Grande Armée, neměli proti těmhle útočníkům šanci. Jejich domovy a městečka vyplenili a vypálili do základů. Statky a stáje přepadli, dobytek a koně ukradli.

Pokud šlo o víly, předpokládalo se, že jsou buď všechny mrtvé, nebo se skrývají. Králové a královny přišli o trůny a jejich domovy byly v rozvalinách. Lesy postupně hořely jeden po druhém, zvířatům a prchajícím lidem zbývalo stále méně míst, kde by se ukryli.

Včerejší království, říše a území přestala existovat. Celý pohádkový svět se stal jedním velkým impériem, kterému vládl neblaze proslulý Maskovaný muž a jeho nová Literární armáda.

Civilisty – elfy, trolly, skřety i lidi z celého pohádkového světa – nahnali do Severního království a vecpali do Labutího jezera, hned vedle těžce poškozeného Severního paláce. Literární armáda jezero vysušila, takže z hlubokého blátivého kráteru vzniklo perfektní vězení. Než bylo jezero plné, slunce už začínalo zapadat. Literární vojáci ukázali svým zajatcům na velký balkon paláce.

Otevřely se dveře a objevil se Maskovaný muž. Celou tvář mu zakrývala maska z diamantů a rubínů, ve které byly jen dvě štěrbinu pro oči. Místo otrhaných cárů na sobě měl dobře ušitý oblek a dlouhý černý plášť s vysokým límcem, který se mu zlověstně tyčil až nad hlavu.

Maskovaný muž konečně vypadal jako ten zlověstný vládce, kterým se vždycky chtěl stát.

Jeho příchod přivítalo bouřlivé bučení a syčení, které se ještě vystupňovalo s příchodem Srdcové královny, Zlé západní čarodějnice a kapitána Háka. Maskovaný muž zvedl před sebe ruce v takové póze, jako kdyby mu aplaudovali.

„No tak, no tak,“ prohlásil. „Takhle vítáte svého nového *císaře*?“

To se jeho uvězněným posluchačům líbilo ještě méně. Mnoho z nich si poschovávalo po kapsách a v rukávech jídlo, než je vyhnali z domova, a teď měli takový vztek, že jím začali radši házet, než by si ho schovali. Samozvaného císaře zasáhla kanonáda rajčat, švestek a salátů.

Civilisté hýkali smíchy. Dokonce i Zlá západní čarodějnice se té trapné scéně zachechtala. Ale Maskovaný muž nehodlal připustit, aby jeho vláda začala posměchem.

„TICHO, NEBO VÁS VŠECHNY ZABIJU!“ zařval.

Jídlo přestalo létat a ve vysušeném jezeře zavládlo napjaté mlčení. Zničil už jejich vesnice a domovy; nedalo se spoléhat na to, že nezajde ještě dál, jen aby si získal úctu. Okřídlená opice donesla Maskovanému muži hadr a on si otřel šaty.

„Od tohoto dne už nebudete *občané* svých ubohých království, ale *majetek* tohoto impéria,“ oznámil. „Ještě jednou se ke mně zachováte neuctivě a já s vámi rozhodně nebudu zacházet tak milosrdně jako vaše slabošské královny a králové. Každý, kdo se mi postaví, nejen že přijde o život sám, ale nejdříve se bude muset dívat, jak umírají všichni členové jeho rodiny!“

Děti se rozplakaly a rodiče si je k sobě pevněji přitiskli. Zdálo se, že to nejhorší je teprve čeká.

„Přivedl jsem vás sem, abyste byli svědky zrození nové éry,“ hlásal Maskovaný muž. „Ale než dospějeme k nové budoucnosti, musíme zničit minulost – a její *vůdci* nejsou výjimka!“

Ukázal na velké dřevené pódium pod balkonem, na trávníku mezi palácem a vysušeným jezerem. Vystoupil na něj hodně vysoký muž v černém plášti a položil doprostřed velký dřevěný špalek.

Za palácem se objevil tucet létajících opic, které táhly vůz. Ten vezl všechny bývalé krále a královny pohádkového světa: Popelku, krále Kristiána, Šípkovou Růženku, krále Kryštofa, Sněhurku, krále Kornela, Trollbellu, císařovnu Elvinu, Lociku, sira Williama, a dokonce i malé princezny Jiskru a Naději. Všichni byli spoutaní a ústa a oči měli omotané pruhy bílé látky.

Vysoký muž na plošině vytáhl zpod pláště velkou stříbrnou sekeru. Civilisté se rozkřičeli hrůzou, když si uvědomili, o co tu jde – *Maskovaný muž hodlá nechat královské rodiny popravit!*

Králové a královny sice nic neviděli, ale podle volání vyděšeného davu pochopili, co se děje. Mžíkalové vytáhli zajatce z vozu, vystrkali je po schodech na pódium a pak se kolem rozestavěli na stráž. Kat v plášti si ostřil sekeru a čekal na rozkaz.

„Nejdřív muže, pak ženy a nakonec *děti*,“ rozkazoval Maskovaný muž. „*Výsosti*, buďte prosím tak laskavá...“

Srdcová královna přistoupila ke kraji balkonu. S vykulenýma očima a prohnáním úsměvem si prohlížela vyděšené krále a královny jako lákavý moučník.

„VŠEEEM HLAAAVYYYY DOOOLŮŮŮ!“ zařvala.

Jezero zaburácelo protesty. Ženy zoufale prosily, aby popravy zastavili, muži křičeli na Maskovaného muže sprosté nadávky za to, že je tak krutý. Vyděšené královské rodiny se v rohu pódia tiskly k sobě a chvěly se.

Popravčí si jako prvního vybral krále Kristiána a odvedl ho ke špalku. Popelka a princezna Naděje se i přes roubíky rozkřičely, když si uvědomily, že už vedle nich nestojí.

Popravčí donutil krále pokleknout a položit hlavu na špalek.

Přidržel mu sekeru nad zátylkem, zvedl ji a začal se cvičně rozmachovat. S každým rozmáchnutím civilisté vyjekli, protože se báli nejhoršího. Prosby a křik bezmocných přihlížejících se znásobily; odsouzenci věděli, že je to otázka několika vteřin a král přijde o hlavu.

Kat konečně udeřil – ale otočil přitom celým tělem tak, že sekera proťala pódium, a ne královu šíji. Celá podlaha se najednou propadla, takže jak kat, tak všichni králové a královny se sesypali skrz ni dolů a zmizeli. Bylo to tak nečekané, že panikařící dav ztichl – tohle v plánu být nemohlo.

„CO SE TO STALO?“ zařval Maskovaný muž z balkonu. „VYTÁHNĚTE JE ODTAMTUD!“

Právě když se Mžíkalové vydali prozkoumat pódium, vyrazili zpod něj tři velcí koně! Kašička, Řemen a Ovsík byli celou tu dobu pod pódium. Teď táhli vůz a v něm všechny královské rodiny i s popravčím. *Celé to pódium bylo velké propadlo!*

„NEEE!“ zařval Maskovaný muž a vyklonil se z balkonu co nejdál, aby lépe viděl.

Ke své hrůze spatřil na Kašičce Mášenku a na Řemenovi Jacka. Oba hnali koně i vůz do lesů za palácem a cestou sráželi mžíkalové vojáky po desítkách. *Poprava se přímo před očima Maskovaného muže změnila v záchrannou misi!*

Mášenka se otočila po zachráněných králích a královnách. „Jste všichni v pořádku?“

Zajatci jen sténali. Měli pořád ještě roubíky a zavázané oči a netušili, co se děje. Popravčí shodil plášť – *ukázalo se, že to od začátku byl Plechový dřevorubec.*

„Nebojte, Výsosti,“ prohlásil. „Tohle je záchranná akce!“

Pak jim sekerou přetl pouta.

„Ještě z toho nejsme venku,“ varoval Jack. „Držte se všichni co nejniž! Tohle bude divoká jízda!“

Zajatí elfové, trollové, skřeti a lidé začali jásat a objímat se radostí, že jejich vládci prchají. Maskovaný muž zuřil tak, že mu div nešlehaly z úst plameny. To málo, co bylo kolem očí vidět z jeho kůže, zrudlo jako ty rubíny v masce.

„ZA NIMI! VŠICHNI!“ přikázal Literární armádě. „AŽ VÁM NEUTEČOU!“

Prchající záchrannou výpravu pronásledovaly lesem zástupy Mžikalů a karet na koních. Na zakouřeném nebi je sledovalo hejno létajících opic. Když si králové a královny sundali pásky z očí a rozhlédli se, zdálo se jim, že útek je beznadějný – jejich vůz neměl proti blížící se Literární armádě šanci. Naštěstí Jack a Mášenka měli ještě pár kamarádů a ti kamarádi měli v rukávu pár triků.

Mžikalové a karty nabírali rychlost a stále víc se blížili. Mášenka kývla na Jacka a ten hvízdal. Najednou se objevili sir Grant a sir Lampton a s nimi desítky mužů na koních. Seřadili se kolem vozu do ochranného kruhu a sráželi blížící se Literární vojáky k zemi.

„Sire Lamptone, jsi to ty?“ zavolala Popelka.

„Zdravím, Veličenstvo,“ odpověděl. „Raději bych se s Tvou Výsostí setkal za lepších okolností, ale moc mě těší, že jsi živá!“

Muži sira Granta a sira Lamptona nebyli sami – na koních s nimi seděli i Ztracení chlapci z Nezemě. Když byli dost blízko, přeskočili Kecka, Zoubek, Kudrnka a Dvojčáci z koní do vozu. Vytáhli z kapsy praky a začali po Mžikalech a kartách pálit kamením, trefovali je do tváře a shazovali z koní.

„To je legrace,“ pochvaloval si Kecka.

„Uděláme z toho hru,“ navrhl Kudrnka.

„Deset bodů za ty velký hranatý a pět za ty zlatý,“ rozhodl Zoubek.

„Domluveno!“ souhlasili Dvojčáci.

Mžikalové a karty padali z koní a Ztraceňáci se tomu smáli tak, že jim po růžových tvářích tekly slzy. Takhle se nebavili, co opustili Nezemi.

Díky Ztraceňákům a mužům sira Granta a sira Lamptona se počet literárních vojáků pronásledujících vůz znatelně zmenšil. Ale pořád ještě zbývalo dost Mžikalů a karet, aby jim to dělalo starost. Naštěstí už se blížili k další fázi plánu.

Jak se řítili hloub do lesa, Mášenka si všimla šípu zaraženého do stromu – to bylo znamení!

„Jacku, vidím šíp!“ zavolala. „Už jsme skoro u zbojníků!“

Kašička, Řemen a Ovsík už začínali být unavení a zpomalovali, takže Jackovi se dost ulevilo. Hvízdal do korun stromů, jak nejhlasitěji mohl.

„BYLO TO HVÍZDNUTÍ, NA KTERÉ ČEKÁME, NEBO MĚ KLAMOU UŠI?“ zahulákal bouřlivě kdosi shora.

Jack protočil oči a hvízdal podruhé.

„JE TO TADY ZASE! NÁŠ ČAS NASTAL, ZBOJNÍCI! DO ÚTOKU!“

Robin Hood a jeho zbojníci sjeli z korun po provazech jako opice po liáně. Malý John, Alan z Údolí a Will Šarlat narazili do Mžikalů a karet. Srazili je k zemi a sebrali jim koně. Robin Hood prosvištěl vzduchem a přistál na královském voze. Smekl a uklo-nil se královnám.

„NIČEHO SE NEOBÁVEJTE, DÁMY, NEBOŤ PRAVÝ HRDINA UŽ JE TU!“ prohlásil. Na všechny významně mrkl a Locice políbil ruku, z čehož sir William nebyl právě nadšený.

„*Propána, já toho chlapa nesnáším,*“ pošeptal Jack Mášence.

Robin Hood sáhl po luku a po toulci s šípy, které měl na zádech, a začal spolu se Ztraceňáky sestřelovat Mžikalý a karty z koní. Po několika úspěšných zásazích začal být Král zbojníků nafoukaný a zaujímal při střelbě nemožné pózy, aby se před královnami předvedl.

„NIČEHO SE NEBOJTE, ZTRACENÍ CHLAPCI,“ prohlásil a pocuchal Zoubkovi vlasy. „BITVA JE ZÁLEŽITOST MUŽŮ.“

Zoubek šlehl prakem Robina přes zadek, takže zbojník zakvičel jako raněné prase.

„Zoubku, to si schovej na nepřítele!“ napomenula ho Mášenka.

„Pardon, ujela mi ruka,“ šklebil se Zoubek.

Tou dobou byli už všichni Mžíkalové a karty buď sražení k zemi, nebo ustoupili k Severnímu paláci. Pronásledování však ještě nebylo u konce. Lesem se rozlehly pronikavé skřeky a shora se na prchající vrhly létající opice.

Jack znova hvízdal. „Petře, je řada na tobě!“ křikl.

Petr Pan jako raketa vyletěl zpod kočáru, kde se skrýval. Stalo se to tak rychle, že se královské rodiny vyděsily. Chlapec, který nikdy nechtěl vyrůst, podal Malému Johnovi a Alanovi z Údolí dva vaky s rachejtlemi a Willu Šarlatovi zápalky. Zbojníci postupně rachejtle házeli Willovi, ten je zapaloval a od něj je rychle přebíral Petr Pan. Vyletěl nad koruny stromů a rachejtlemi začal po opicích pálit.

Exploze opice šokovaly a vyvedly z míry tak, že se třepetavě snesly k zemi. Petr a zbojníci pokračovali v petardovém bombardování, dokud opice nedostali ze vzduchu všechny.

„TUMÁTE, vy přerostlí netopejři!“ chechtal se Petr.

Trollbella nespouštěla z Petra Pana oči. Srdce jí bušilo tak rychle, že kdyby mělo křídla, vyneslo by ji za ním.

„No to je, jako kdyby mi usekli hlavu a dostala jsem se do nebe,“ hlesla. „On je úplně jako Máselníček – jenomže *lítá a třpytí se! Netušila jsem, že může existovat tak úžasný kluk!* Ale dost, Trollbello! Vzpamatuj se! Slíbila sis přece, že se znova nezamiluješ, dokud nebude svět v lepším stavu!“

Přesto se ale trotská královna pokusila zachytit stopy vílího prachu, který po Petrovi zůstal ve vzduchu, když vyletěl zpod vozu.

Konečně se královské rodiny a jejich zachránci zbavili pronásledovatelů z Literární armády a mohli si trochu vydechnout. Mášenka a Jack se chopili otěží svých koní a stočili je ostře doleva. Vůz zamířil přímo do Trpasličích lesů.

„Kam jedeme?“ zeptala se Sněhurka.

„Někam, kde nás Maskovaný muž a jeho armáda nikdy nenajdou,“ odpověděla Mášenka.

„Ale teď prosím buďte všichni co nejvíc zticha,“ velel Jack. „Čím méně hluku naděláme, tím líp.“

Královské rodiny poslechly. Celá záchranná výprava po zbytek dne postupovala hloub a hloub do Trpasličích lesů. Králové a královny se nervózně rozhlíželi mezi hustými stromy, protože většina z nich nikdy v těchto místech nebyla. Pořád čekali, odkud se vynoří něco děsivého, ale les proslulý tím, že se v něm vyskytují nejnebezpečnější tvorové a zločinci pohádkového světa, se zdál být v podstatě prázdný.

Těsně před soumrakem dorazili do kopců. Mášenka zastavila průvod před velikým balvanem zapadlým do svahu. Přikryla si ústa a nastavila dlaně do podivného tvaru.

„*Kuu-CHUU, kuu-CHUU!*“ zavolala.

Volání se rozlehlo po lese. Všichni mlčky, s úzkostí čekali. Vzápětí se někde za balvanem slabě ozvalo jiné volání.

„*Kuu-kuu-CHA, kuu-kuu-CHA.*“

Kámen se pomalu odvalil pod tlapami dvou obřích černých medvědů a za ním se ukázal skrytý tunel do nitra kopce. Krále pohled na medvědy vyděsil, až se k sobě přitiskli.

„*Nebojte, jsou na naší straně,*“ uklidňovala je šeptem Mášenka. „*A jestli má někdo důvod mít výhrady k medvědům, jsem to já.*“

Vůz vjel do tunelu a muži na koních ho následovali. Jakmile byla celá výprava uvnitř, medvědi přivalili balvan zpátky a vchod

zase schovali. Skupina pokračovala tunelem několik desítek metrů a nakonec vjela do obří prostory dolu.

Zem tu byla pokrytá stopami kol, které pokračovaly do dalších prostor. Stalaktity nahoře pokrývaly tisíce světlušek, takže ozařovaly temnou jeskyni jako lustry. Přes stalagmity byly přehozené desítky prostěradel a dek, aby vznikly improvizované stany.

Královské rodiny s překvapením zjistily, že se ocitly mezi stovkami dalších uprchlíků. Po celém dole tábořily rodiny lidí, elfů, trollů a skřetů. Bylo tu také několik velkých skupin zvířat: lišky, vlci, jezevci, medvědi a nejrůznější druhy ptáků. Dokonce i zvířata hledala v těchhle časech úkryt – to vysvětlovalo, proč byl les tak prázdný.

Mezi skrývajícími se bylo vidět i pár známých tváří. Hagetta a mnich Tuck spolu vařili nějaké jídlo ve velkém kotli. Potulný kramář, stařík, který kdysi prodal Jackovi fazole, z nichž vyrostl ten neblaze proslulý fazolový stonek, se opíral o stalagmit a přepočítával sbírku kuřecích pařátků, které měl v malém pytlí.

Královna Červená Karkulka seděla mlčky sama v zadní části jeskyně. Kousek od ní její babička a malá stařenka z hostince Holínka pletly deky na další stany. Drobek, ten Ztracený chlapec, z kterého se po elixíru mládí stalo miminko, spal v dětském košíku poblíž. S ním se tam stočil i Fňukal, mladý létající opičák. Babička špatně viděla, a tak ho považovala prostě za hodně chlupaté mimino.

Monštek a Lester, domácí mazlíčci náročných žen, tady dole uzavřeli pevné kamarádství. I oni spali spolu a střídavě jeden druhého používali jako polštář.

Havran Robins a jeho otec seděli ve skupince s ostatními ze své vesnice. Když Havran viděl krále a královny, zalomcovaly jim nesnesitelné výčitky svědomí za to, že před rokem jeho vinou málem přišli o život. Na něco se vymluvil a šel se projít do tunelů – chtěl být sám.

Příjezd výpravy způsobil poprask. Všichni byli tak rádi, že královské rodiny jsou naživu, až jeskyně celá drnčela dojatým jásotem. Uprchlíci obklopili vůz a vítali své vládce do jediného útočiště, které v pohádkovém světě ještě zbylo.

„Díky nebesům, že jste v pořádku!“ prohlásila Hagetta.

„Naše modlitby byly vyslyšeny,“ přidal se mnich Tuck.

Jack sklouzl z Řemena a pak opatrně pomohl Mášence z Kašičky – bylo to čím dál obtížnější, protože břicho jí rostlo každým dnem. Byla už otázka nedlouhého času, než své dítě přivítají na světě; jen si přáli, aby ten svět byl lepší.

Robin Hood a zbojníci dychtivě pomáhali z vozu královnám a líbali jim ruce, což dost dráždilo jejich manžely.

„Kde to jsme?“ zeptala se Sněhurka.

„V opuštěném permonickém dole v Západních kopcích Trpasličích lesů,“ vysvětlovala Mášenka. „Není to takový přepych, na jaký jste zvyklí, ale budeme tady v bezpečí. Moc málo lidí ví, že existuje, a je to celé kilometry od těch částí lesa, které vypalují.“

„Původně jsme se schovávali v malé jeskyni v Severním pohorří, ale jak vidíte, rozrostli jsme se,“ dodal Jack.

„A odkud všichni tihle lidé a tvorové jsou?“ zajímal se král Kryštof.

„Z různých království,“ odpověděla Mášenka. „Je to ta hrstka, které se povedlo uniknout armádě Maskovaného muže. Stejně jako vy přišli o všechno, co měli.“

Králové a královny soucítili s lidmi kolem sebe, ale zjevně se jim moc nechtělo sdílet jeskyni s tvory z lesa.

„Ujišťuju vás, že všichni a všechno v téhle jeskyni je bezpečné,“ uklidnil je sir Lampton. „Stojíme proti stejnému nepříteli a musíme zůstat jednotní, jestli chceme získat zpátky svůj svět.“

Členové královských rodin se po sobě podívali a kývli.